

ЛЮЛЯКА

Една бѣдна работничка се бѣше спрѣла прѣдъ витрината на единъ цвѣтарски магазинъ и гледаше съ неспокойни очи изложената въ нея люляка. Снѣгътъ отвѣнъ падаше студень и изобилень. Люляката въ магазина изглеждаше прѣсна и свѣжа, сѣкашъ бѣ погалена отъ първия пролѣтень лѣхъ.

Съ колебание жената отвори вратата на магазина.

— Колко струва това клонче люляка? — попита тя, като го взе въ ржка.

— Десеть лева!

— Десеть лева! — извика работничката и клончето, което държеше, падна отъ ржката ѝ. Една сълза се търколи отъ очитѣ ѝ, една отъ тѣзи дълго задържани сълзи, които горятъ клѣпкитѣ.

— Милото ми дѣте! — извика работничката. Ти се роди, когато люляката цѣфтѣше... И ще се скриешъ въ земята безъ едно цвѣтче въ ржка.

— Твоето дѣте ли е умрѣло? — попита трогната цвѣтарката.

Тогава тя взе не вече едно клонче, а цѣла китка люляка, напълни съ нея пристилката на нещастната майка, и като върна паритѣ, които тя ѝ подаваше, продума прѣзъ сълзи:

— Не искаме да ми плащашъ послѣдното легло на твоето дѣте!

Прѣвель Т. Х.

